

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej [polityce językowej i tłumaczeniowej](#) [Link].

Decyzji w sprawie 2979/2008/VL - Zarzut niewłaściwego postępowania ze skargą w sprawie naruszenia przepisów

Decyzja

Sprawa 2979/2008/VL - Otwarta 15/12/2008 - Decyzja z 06/05/2010

Skarżący jest obywatelem Szwecji, mieszkającym w Wielkiej Brytanii wraz ze swoją żoną, obywatelką kraju trzeciego. Razem podróżowali do Hiszpanii, gdzie żonie skarżącego odmówiono prawa wjazdu, ponieważ nie posiadała ona ważnej wizy Schengen. Skarżący uważał, że Hiszpania niewłaściwie zastosowała art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE dotyczącej prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich. Zgodnie z tym przepisem wiza nie jest konieczna, jeśli dana osoba posiada ważną kartę pobytu. Żona skarżącego posiadała taką kartę. Jednak zgodnie z prawem hiszpańskim akceptowane są wyłącznie karty pobytu wydane przez państwo członkowskie w pełni uczestniczące w układzie z Schengen.

Skarżący wniósł więc do Komisji Europejskiej skargę w sprawie naruszenia przez Hiszpanię przepisów.

Dyrekcja Generalna Komisji ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa w odpowiedzi z dnia 17 listopada 2008 r. uznała, że Hiszpania „właściwie transponowała” dyrektywę 2004/38 do prawa krajowego.

Skarżący zaraz potem wniósł skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, który rozpoczął dochodzenie.

Komisja wyjaśniła w swojej opinii, że popełniono błąd i że odpowiednia część jej pisma z dnia 17 listopada 2008 r. powinna brzmieć: „niewłaściwie transponowała” zamiast „właściwie transponowała”. Komisja zauważyła, że skarżącemu przesłano już pismo w sprawie błędu, za

który przeproszono. Komisja wyjaśniła, że – jej zdaniem – Hiszpania niewłaściwie transponowała odpowiedni przepis dyrektywy 2004/38.

W odpowiedzi na jedno z pytań Rzecznika Komisja wytłumaczyła, że zauważyła około 1 100 problematycznych kwestii dotyczących transpozycji dyrektywy 2004/38 przez państwa członkowskie. Zadecydowała więc o odbyciu dwustronnych spotkań z państwami członkowskimi przed rozpoczęciem postępowań w sprawie naruszenia prawa. Komisja stwierdziła, że jest gotowa na wszczęcie postępowań w sprawie naruszenia prawa odnośnie do wszystkich kwestii, których nie uda się rozwiązać podczas dwustronnych spotkań.

Rzecznik z zadowoleniem przyjął fakt uznania swojego błędu przez Komisję i wysłania przeprosin do skarżącego. Rzecznik ocenił podejście Komisji do meritum sprawy za racjonalne i uznał, że nie ma podstaw do dalszego dochodzenia. Sprawę zatem zamknął.

Rzecznik poprosił jednak Komisję o przesłaniu mu informacji na temat dalszych działań w kwestii podniesionej przez skarżącego.

OKOLICZNOŚCI LEŻĄCE U PODSTAW SKARGI

1. Skarżący jest obywatelem Szwecji, który wraz z żoną Boliwii mieszka w Zjednoczonym Królestwie. Skarżący i jego żona udali się do Hiszpanii, gdzie jego żonie odmówiono wjazdu i przetrzymywano w celi na noc w celu deportacji następnego dnia. Według skarżącego władze hiszpańskie stwierdziły, że jego żona nie posiada ważnej wizy Schengen i że nie posiada wystarczających środków finansowych, aby umożliwić jej wjazd do kraju. Skarżący podkreślił, że jego żona posiada ważną kartę pobytu jako członka rodziny, która została wydana przez Zjednoczone Królestwo na mocy dyrektywy 2004/38/WE [1] (zwana dalej „dyrektywą 2004/38”). Dodał, że mają przy sobie również uwierzytelniony odpis ważnego aktu małżeństwa. Powiedziano im, że ważna wiza Schengen dla żony może zostać wydana tylko w Boliwii.

2. W dniu 4 września 2008 r. skarżący złożył skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w związku z tym incydentem do Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej. W dniu 5 września 2008 r. jego skarga została zarejestrowana i przekazana do Dyrekcji Generalnej ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa („DG JLS”). W piśmie skierowanym do Komisji skarżący podniósł, że odpowiednie przepisy hiszpańskie, a mianowicie art. 4 ust. 2 Real Decreto 240/2007, nie transponowały prawidłowo art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 do hiszpańskiego prawa krajowego. Skarżący zwrócił uwagę Komisji na fakt, że Real Decreto 240/2007 odnosił się wyłącznie do dokumentów pobytowych wydawanych przez państwa członkowskie stosujące układ z Schengen.

3. Tłumaczenie przez skarżącego art. 4 ust. 2 Real Decreto brzmi następująco:

„ 2. Członkowie rodziny wjeżdżający do kraju, którzy nie są obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego państwa będącego stroną Porozumienia o

Europejskim Obszarze Gospodarczym, muszą posiadać ważny paszport oraz, dodatkowo, odpowiednią wizę wjazdową, jeżeli jest to wymagane przez rozporządzenie (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizę podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz ci, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. Wiza ta jest wydawana nieodpłatnie i preferowana jest rozpatrywanie wiz dla członków rodziny, którzy towarzyszą obywatelowi UE lub dołączają do niego.

Członkowie rodziny obywatela UE, którzy okazują ważny dokument pobytowy wydany przez jedno z państw wdrażających w pełni układ z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. dotyczący stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach oraz przepisy wykonawcze do niej, są zwolnieni z obowiązku uzyskania wizy wjazdowej i nie są zobowiązani do opieczetowania swoich paszportów przy wjeździe lub wyjeździe z kraju [2].”;

4. Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 stanowi:

„ Od członków rodziny, którzy nie są obywatelami Państwa Członkowskiego, wymaga się jedynie wizy wjazdowej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 539/2001 lub, w stosownych przypadkach, z prawem krajowym. Do celów niniejszej dyrektywy posiadanie ważnej karty pobytu, o której mowa w art. 10, zwalnia takich członków rodziny z obowiązku wizowego.

Państwa członkowskie przyznają takim osobom wszelkie ułatwienia w uzyskaniu niezbędnych wiz. Wizy takie są wydawane nieodpłatnie tak szybko, jak to możliwe i na podstawie procedury przyspieszonej .

5. Art. 10 dyrektywy 2004/38 stanowi, że państwa członkowskie wydają kartę pobytu członkowi rodziny obywatela Unii spoza UE po przedstawieniu przez wnioskodawcę niezbędnych dokumentów wymaganych dyrektywą.

6. Mimo że Zjednoczone Królestwo jest państwem członkowskim UE, nie uczestniczy w układzie z Schengen [3] .

7. W dniu 17 października 2008 r. DG JLS przesłała do skarżącego odpowiedź. W piśmie tym DG JLS odniosła się do postanowienia zawartego w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 zobowiązującego obywatela państwa trzeciego (TCN) członka rodziny obywatela Unii do posiadania wizy wjazdowej zgodnie z rozporządzeniem 539/2001 [4] . Dodał on jednak, że członkowie rodziny obywateli państw trzecich, którzy dołączają do obywatela Unii lub towarzyszą mu w państwie członkowskim innym niż państwo jego obywatelstwa, mogą być zwolnieni na podstawie tego samego artykułu z obowiązku okazania wizy, jeżeli posiadają ważną kartę pobytu wydaną przez państwo członkowskie, zgodnie z art. 10 dyrektywy. Ponadto DG JLS potwierdziła, że karta pobytu wydana przez władze Zjednoczonego Królestwa powinna była zwolnić żonę skarżącego z obowiązku przedstawienia wizy w innych państwach członkowskich UE. DG JLS uznała jednak, że Real Decreto 240/2007 „ *prawidłowo transponuje art. 5 dyrektywy 2004/38*”. DG JLS odniosła się również do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym państwo członkowskie nie może odesłać obywatela państwa trzeciego pozostającego w związku małżeńskim z obywatelem państwa

członkowskiego i starającego się wjechać na jego terytorium bez posiadania ważnego dowodu tożsamości lub, w razie potrzeby, wizy, jeżeli osoba ta jest w stanie udowodnić swoją tożsamość i więzy małżeńskie. Komisja stwierdziła, że władze hiszpańskie powinny były zatem dać żonie skarżącej szansę udowodnienia jej tożsamości i więzi rodzinnych przed odesłaniem jej z powrotem. W związku z powyższym DG JLS zasugerowała, że incydent opisany przez skarżącego jest najprawdopodobniej odosobnionym przypadkiem niewłaściwego stosowania prawa Unii, i zaleciła mu zwrócenie się do SOLVIT i rozważenie wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie na szczeblu krajowym.

8. W dniu 18 października 2008 r. skarżący odpowiedział na pismo Komisji z dnia 17 października 2008 r. Wyjaśnił, że nie zamierzał wnosić skargi na swoją sytuację osobistą, lecz raczej poinformować Komisję o nieprawidłowym wdrożeniu art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 do prawa hiszpańskiego. Skarżący wskazał, że wiedział o innych parach, które znalazły się w podobnej sytuacji i że w związku z tym nie była to odosobniona sprawa. Poinformował również Komisję, że jest w trakcie postępowania sądowego na szczeblu krajowym przeciwko hiszpańskiej policji granicznej. Powtórzył jednak, że Hiszpania nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy i że w konsekwencji Real Decreto 240/2007, ograniczając zwolnienie do kart pobytowych wydanych w strefie Schengen, wykluczył możliwość przedstawienia ważnej karty pobytu Zjednoczonego Królestwa. Skarżący powtórzył swój wniosek do Komisji o zbadanie prawidłowości hiszpańskiej transpozycji dyrektywy 2004/38.

9. Nie otrzymawszy odpowiedzi od Komisji, skarżący złożył skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w dniu 5 listopada 2008 r.

PRZEDMIOT DOCHODZENIA

10. W skardze skarżący podniósł dwa następujące zarzuty i następujące zarzuty:

Zarzuty:

- *DG JLS Komisji nie rozpatrzyła prawidłowo jego skargi dotyczącej nieprawidłowej transpozycji art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE przez Królestwo Hiszpanii w sprawie Real Decreto 270/2004.*
- *Komisja nie udzieliła odpowiedzi na jego drugi e-mail.*

Roszczenie:

- *Komisja powinna odpowiednio rozpatrzyć jego skargę.*

11. Kodeks dobrego postępowania administracyjnego Komisji stanowi, że odpowiedź na korespondencję musi zostać wysłana w ciągu 15 dni roboczych. Skarżący złożył skargę w dniu 5 listopada 2008 r., a mianowicie przed upływem wspomnianego terminu w odniesieniu do jego pisma z dnia 18 października 2008 r. W związku z tym Rzecznik uznał, że nie ma wystarczających podstaw do uwzględnienia drugiego zarzutu w dochodzeniu, a Komisja została poproszona o przedstawienie uwag jedynie w odniesieniu do pierwszego zarzutu i argumentu.

DOCHODZENIE

12. W dniu 15 grudnia 2008 r. Rzecznik wszczął dochodzenie i zwrócił się do Komisji o wydanie opinii.

13. W dniu 1 kwietnia 2009 r. Komisja przesłała swoją opinię, która została przekazana skarżącemu w celu uzyskania jego uwag. Takie uwagi nie zostały przedstawione.

14. W dniu 7 września 2009 r. Rzecznik zwrócił się do Komisji o udzielenie odpowiedzi na dwa pytania dotyczące postępowania w tej sprawie.

15. W dniu 15 grudnia 2009 r. Komisja przesłała swoją odpowiedź, która została przekazana skarżącemu w celu uzyskania jego uwag. Nie otrzymano żadnych takich uwag.

ANALIZA I WNIOSKI RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

A. Zarzucanie nierozpatrzenia skargi skarżącego w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i związanego z nią roszczenia

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich

16. W swojej opinii Komisja odniosła się do swojego pisma z dnia 14 listopada 2008 r., w którym odpowiedziała na drugi e-mail skarżącego. DG JLS przeprosiła za nieporozumienie i wyjaśniła swoje stanowisko w odniesieniu do transpozycji przez Hiszpanię art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38. Potwierdziła ona, że wydaje się, że Hiszpania *nie* dokonała prawidłowej transpozycji wspomnianego przepisu, ponieważ akceptowała jedynie karty pobytowe wydane przez państwa członkowskie uczestniczące w układzie z Schengen, mimo że dyrektywa odnosi się do kart pobytowych wydawanych przez wszystkie państwa członkowskie. W piśmie z dnia 14 listopada 2008 r. DG JLS zauważyła, że informacje dostarczone przez skarżącego zostaną uwzględnione przy ogólnej analizie zgodności ustawodawstwa krajowego z dyrektywą 2004/38. Sprawozdanie końcowe z tej ogólnej analizy miało zostać przedstawione Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w grudniu 2008 r.

17. W swojej opinii Komisja wyjaśniła, że jej odpowiedź na pismo skarżącego z dnia 17 października 2008 r. została sformułowana przy założeniu, że skarżący zamierza skarżyć się na konkretny incydent, który miał miejsce w odniesieniu do jego żony, oraz że chce on znaleźć praktyczne rozwiązanie w odniesieniu do sytuacji, w której się to wydarzyło. Analiza prawna zawarta w piśmie Komisji wskazała na fakt, że żona skarżącego powinna była zostać zwolniona z obowiązku wizowego, ponieważ posiadała kartę pobytu wydaną przez władze Zjednoczonego Królestwa. Jednakże akapit następujący po tej analizie zawierał niezamierzony błąd, biorąc pod uwagę, że słowo „*prawidłowo*” powinno było odczytywać „*niewłaściwie*”.

18. Skarżący nie wypowiedział się na temat opinii Komisji.

19. Rzecznik zbadał opinię Komisji i zwrócił się do niej o przedstawienie uwag na temat dwóch pytań dotyczących postępowania w tej sprawie. W odniesieniu do aspektów proceduralnych Rzecznik zapytał, czy Komisja uznała, że zastosowała się do komunikatu w sprawie stosunków ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa UE [5] („komunikat”). Ponadto Rzecznik zauważył, że sprawozdanie z wykonania dyrektywy 2004/38, które Komisja przedłożyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w grudniu 2008 r. [6], nie wskazuje działań, które Komisja zamierza podjąć w celu zaradzenia naruszeniu omawianego przepisu. W związku z tym zwrócił się do Komisji o sprecyzowanie, jakie działania podjęła lub zamierza podjąć w odniesieniu do kwestii podniesionej przez skarżącego lub, w razie potrzeby, o wyjaśnienie, dlaczego uważa, że takie działanie nie jest konieczne.

20. W swojej odpowiedzi Komisja po raz pierwszy powtórzyła, że informacje dostarczone przez skarżącego zostały uwzględnione zarówno w ramach ogólnej analizy zgodności ustawodawstwa krajowego z dyrektywą 2004/38, jak i w swoim sprawozdaniu w sprawie stosowania dyrektywy, które zostało przyjęte w dniu 10 grudnia 2008 r. W sprawozdaniu stwierdzono, że pięć państw członkowskich, z których jednym jest Hiszpania, nie przewiduje zwolnienia z obowiązku wizowego dla członków rodziny posiadających kartę pobytu wydaną przez inne państwo członkowskie [7]. Komisja podkreśliła, że doszła do tego wniosku po przeanalizowaniu informacji z różnych źródeł, w tym z indywidualnych skarg. Jedna z tych skarg została złożona przez skarżącego.

21. Komisja podkreśliła, że wiedziała już o nieprawidłowej transpozycji danego przepisu prawa UE przez Hiszpanię przed złożeniem skargi przez skarżącego we wrześniu 2008 r. Jego skarga została zatem potraktowana jako potwierdzenie istnienia praktyki administracyjnej sprzecznej z prawem Unii.

22. W związku z tym Komisja nie dokonała rejestracji skargi w centralnym rejestrze skarg. Komisja przyznała jednak, że nie poinformowała skarżącego w wystarczającym stopniu o powodach, dla których tego nie uczyniła. W związku z tym w dniu 14 października 2009 r. Komisja skierowała do skarżącego pismo, w którym odniosła się do ustaleń zawartych w sprawozdaniu i kroków, jakie zamierza podjąć w celu zapewnienia przestrzegania przez Hiszpanię prawa Unii. W piśmie tym DG JLS wyjaśniła również, dlaczego nie zarejestrowała skargi skarżącego w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, powołując się na powody wymienione w komunikacie. Przytoczony przez Komisję fragment [8] stanowi, że korespondencja nie może być rozpatrywana jako skarga przez Komisję i w związku z tym nie może być odnotowywana w centralnym rejestrze skarg, jeżeli zawiera skargę, w odniesieniu do której Komisja przyjęła jasne, publiczne i spójne stanowisko, które należy przekazać skarżącemu.

23. W odniesieniu do drugiego pytania Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja podkreśliła, że zwiększy wysiłki na rzecz zapewnienia prawidłowej transpozycji i wdrożenia dyrektywy. W tym kontekście Komisja w pełni skorzystałaby ze swoich uprawnień wynikających z art. 226 Traktatu

WE (obecnie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) i w razie potrzeby wszczynalaby postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja zidentyfikowała około 1100 kwestii dotyczących krajowych środków transpozycji, które uznano za problematyczne, przed wszczęciem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego postanowiła spotkać się ze wszystkimi państwami członkowskimi na szczeblu dwustronnym. Wskazała ona, że spotkanie z władzami hiszpańskimi przewidziane jest na styczeń 2010 r., a art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/39 stanowi jedną z kwestii podlegających dyskusji. Komisja stwierdziła, że jest gotowa wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do wszystkich kwestii, które nie zostały rozwiązane po spotkaniu dwustronnym.

24. Komisja stwierdziła, że uznała, że rozpatrywała skargę skarżącego w rozsądny sposób.

25. Skarżący nie przedstawił żadnych uwag na temat dalszych uwag Komisji.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

27. W odniesieniu do kwestii proceduralnych Rzecznik zauważa, że Komisja przyznała, że jej podejście nie jest w pełni zgodne z komunikatem Komisji. Zgodnie z piątym z powodów przedstawionych w pkt 3 komunikatu skarga nie może być rozpatrywana jako skarga w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i w związku z tym nie może być zarejestrowana jako taka, jeżeli „określa skargę, w odniesieniu do której Komisja przyjęła jasne, publiczne i spójne stanowisko, które należy przekazać skarżącemu”.

28. Rzecznik Praw Obywatelskich nie jest przekonany, czy takie „jasne, publiczne i spójne stanowisko” istniało w dniu 4 września 2008 r., kiedy skarżący złożył skargę do Komisji. W piśmie z dnia 14 października 2009 r. skierowanym do skarżącego oraz w swoich uwagach skierowanych do Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja odniosła się do sprawozdania przyjętego w dniu 10 grudnia 2008 r. w celu wykazania, że zajęła już stanowisko w tej sprawie. Sprawozdanie to pojawiło się zatem dopiero w trzy miesiące po tym, jak skarżący początkowo zwrócił się do Komisji.

29. Należy jednak wziąć pod uwagę fakt, że skarżący nie skrytykował sposobu, w jaki Komisja zastosowała swój komunikat w niniejszej sprawie, lecz zasadności podejścia Komisji. W związku z tym Rzecznik uważa, że nie ma potrzeby dalszego zajmowania się proceduralnymi aspektami sprawy.

30. W odniesieniu do istoty sprawy Rzecznik z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przyznała się do błędu zawartego w piśmie z dnia 17 października 2008 r. i przeprosiła skarżącego. Docenia również fakt, że Komisja zajęła się kwestią podniesioną przez skarżącego i że doszła do wniosku, że Hiszpania nieprawidłowo wdrożyła art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38.

31. W przypadku wykrycia takich naruszeń prawa wspólnotowego Komisja, pełniąc rolę strażniczki traktatów, może wszcząć przeciwko danemu państwu członkowskiemu postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które może

przewieźć do wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości.

32. W odpowiedzi na wniosek Rzecznika o udzielenie dalszych informacji Komisja potwierdziła, że w pełni wykorzysta swoje uprawnienia wynikające z Traktatów i w razie potrzeby wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Komisja wyjaśniła jednak, że zidentyfikowała około 1100 kwestii dotyczących krajowych środków transponujących dyrektywę 2004/38, które uznano za problematyczne, i że w związku z tym postanowiła spotkać się ze wszystkimi państwami członkowskimi dwustronnie przed wszczęciem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

33. Rzecznik uważa, że podejście Komisji jest w oczywisty sposób uzasadnione. W tych okolicznościach uważa on, że w niniejszej sprawie nie ma potrzeby przeprowadzania dalszych dochodzeń.

C. Wnioski

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zamyka ją z następującym wnioskiem:

Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdza, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do dalszych dochodzeń.

Skarżący i Komisja Europejska zostaną poinformowani o tej decyzji.

Rzecznik Praw Obywatelskich byłby jednak wdzięczny, gdyby Komisja mogła poinformować go do dnia 30 września 2010 r. o działaniach podjętych w związku z kwestią podniesioną przez skarżącego.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Sporządzono w Strasburgu dnia 6 maja 2010 r.

[1] Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

[2] Real Decreto 240/2007 został opublikowany w BOE, 28 lutego 2007 r., nr 51, s. 8558. Oryginalny hiszpański tekst art. 4 ust. 2 Real Decreto 240/2007 brzmi następująco:

„2. Los miembros de la familia que no posean la nacionalidad de uno de los Estados miembros

de la Unión Europea o de otro Estado parte en el el Acuerdo sobre el Espacio Económico Europeo efectuarán su entrada con un pasaporte válido y en vigor, necesitando, además, el korespondiente visado de entrada cuando así lo disponga el Reglamento (CE) 539/2001, de 15 de marzo, por el que se establece la lista de terceros países cuyos nacionales están sometidos a la obligación de Visado para cruzar las fronteras externas y la lista de terceros países cuyos nacionales están exentos de esa obligación. La expedición de dichos visados será gratuita y su tramitación tendrá carácter preferente cuando acompañen al ciudadano de la Unión o se reúnan con él.

La posesión de la tarjeta de residencencia de ciudadano de la Unión, válida y en vigor, expedida por un Estado que aplica plenamente el Acuerdo de Schengen, de 14 de junio de 1985, relativo a la supresión progressive de los controles en las fronteras comunes, y su normativa de desarrollo, eximirá a dichos miembros de la familia de la obligación de obtener el visado de entrada y, a la presentación de dicha tarjeta, no se requerirá la estampación del sello de entrada o de salida en el pasaporte.”

[3] Strefa Schengen obejmuje 24 kraje: 22 państwa członkowskie UE – Austria, Belgia, Republika Czeska, Dania, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Węgry, Włochy, Łotwa, Litwa, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Polska, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania i Szwecja, a także Norwegia i Islandia.

[4] Rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. L 81, s. 1).

[5] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie stosunków ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa wspólnotowego (Dz.U. 2002, C 244, s. 5).

[6] Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, COM(2008) 840/3. Dostęp do niego można znaleźć na stronie

http://ec.europa.eu/justice_home/news/intro/doc/com_2008_840_en.pdf [Link].

[7] Idem, sekcja 3.2, s. 5.

[8] Pkt 3 akapit drugi tiret piąte komunikatu.